

*On the Frontlines of Fiction:  
Authority and Fictionality in American Veteran Narratives of the War on Terror  
(Na froncie fikcji: autorytet i fikcjonalność w amerykańskich narracjach weteranów wojny z  
terroryzmem)*

Angelo Arminio

Streszczenie w języku polskim

Narracje weteranów — podobnie jak inne teksty, które obiecują wgląd w inaczej niedostępne życie i ludzkie działania — są wysoce cenione na współczesnym, spragnionym prawdy, rynku literackim. Dotyczy to zarówno narracji *non-fiction*, jak i tych fikcyjnych, które zazwyczaj przedstawiane są światu jako relacje „prawdziwe”. Niniejsza praca skupia się na dziełach weteranów Globalnej Wojny z Terroryzmem, takich jak Phil Klay, Kevin Powers, Roy Scranton, Brian Van Reet i David Abrams, których książki mogą być odczytywane jako jawne fikcjonalizacje ich doświadczeń z czasów służby. Argumentuję, że wiele fikcyjnych narracji GWOT stworzonych przez weteranów jest — po Ricoeurowsku — konfigurowanych jako „authofikcje” („authofictions”); postuluję, że jest to odrębne zjawisko literackie, które wykorzystuje retoryczną moc dyskursu fikcyjnego, jednocześnie zachowując autorytet tekstów faktograficznych, roszcząc sobie status „prawdziwości” na mocy ugruntowania opisu w osobistym doświadczeniu autora. W ten sposób „authofikcja” okazuje się być wiarygodnym medium służące zrozumieniu przeszłości, które „eliminuje” jednocześnie zasadność żądań o faktograficzną precyzję.

Wykorzystując koncepcję potrójnej *mimesis* Paula Ricoeura, niniejsza praca doktorska podkreśla unikatowość procesów prefiguracji, konfiguracji i refiguracji, które splatają narracje fikcjonalne i historiograficzne w analizowanych tekstach, łącząc „fikcyjne mówienie prawdy” z epistemicznym prymatem świadectwa. Zgodnie z hermeneutycznym podejściem Ricoeura, uwypuklam fakt, że aby osiągnąć pełne zrozumienie tych narracji, konieczne jest rozważenie nie tylko samych tekstów, ale także okoliczności ich powstawania oraz specyfiki ich recepcji. Aby lepiej opisać sposób, w jaki „authofikcje” wchodzi w interakcje z rzeczywistością, odczytuję je z pomocą teorii Richarda Walsh, która postrzega dyskurs fikcji jako odrębne retoryczne narzędzie — niejako „pośredniczący” nośnik świadectw o rzeczywistości, który problematyzuje miejsce literatury pisanej przez weteranów w spektrum dostępnego narracyjnego instrumentarium, służącemu rozumieniu historii w epoce post-postmodernistycznej.

Definiując „authofikcje” w opozycji do pokrewnych gatunków, takich jak metafikcja historiograficzna i autofikcja, twierdzę, że te narracje weteranów wykorzystują tzw. słaby tryb autofikcyjny, aby podkreślić związek między autorem a opowiadanyimi wydarzeniami, rozszerzając tym samym autorytet, który zwykle przyznaje się autorarracjom weteranów, na ich dzieła z obszaru fikcji literackiej. Jednakże „authofikcje” wykraczają poza proste umocowania takich założeń, bowiem strategicznie wykorzystują autorytet autorskiego doświadczenia do tego, by obnażyć potencjalne uprzedzenia wobec subiektywnego świadectwa danego weterana. Tym samym — destabilizują ślepą wiarę, z jaką zazwyczaj przyjmowane są narracje weteranów, co samo w sobie rodzi etyczne pytania dotyczące produkcji i konsumpcji narracji wojennych.

Słowa kluczowe: literatura amerykańska; narracje wojenne; GWOT; authofikcje; fikcjonalność; weterani